

ГЕОРГИ К. КИРИЛОВ ВНІА НИ СЪЗДАВА НЕПРИЯТНОСТИ

Част 0 от „Капитан Мартин“

chitanka.info

Една сутрин ВН1А^[1] ни събуди необикновено рано. Още не бе се избистрил червеният цвят на дърветата. Капитан Мартин погледна часовника на ръката си и скривайки в длани една прозявка, попита дрезгаво:

— Какво има?

— Предадоха от Западния космодрум, че след час пристига ракета от Сатурн — събщи ни ВН1А.

— Не може да бъде — скочих аз и потърсих бързо дрехите си.

Капитан Мартин също трескаво се обличаше.

— Ти приготви колата — поръча той на работа, — докато ние глътнем по едно кафе.

ВН1А се измъкна тежко през люка, а капитан Мартин ми хвърли кафявата туба.

— Никога няма да се научи да излиза като човек — изръмжа той по адрес на ВН1А. — От три километра го познавам по вървежа.

Отворих тубата и изсмуках до дъно кафето.

— Когато се върнем пак на Земята — рекох, — ще пия само горещо кафе. Омръзна ми тая паста!

— Ех, Филипе, Филипе — завъртя глава капитанът. — Как може да се вълнуваш от такива работи, щом ни предстои първата среща с пратеници от Сатурн. Та ние не знаем дори как изглеждат.

Аз се засмях спокойно:

— Нима все още не си свикнал? — Толкова много впечатления ми се събраха напоследък; ето, дори и червеният цвят на тая планета вече не ме учудва.

Той махна с ръка:

— Да вървим, роботът вече ни чака.

ВН1А стоеше до всъдеходния автомобил и поглеждаше от време на време към небето. Автомобилът до него блестеше като излят от кристал.

— Кога си успял да го измиеш — рече доволен капитанът и се настани зад шофьорския пулт. — Готови ли сте? — попита той. „Да — отговорихме ние, — само че свали гюрука!“ Капитанът натисна бутончето и покривът изчезна мигновено. „Давай!“ — рекох.

Свежият въздух бе толкова лек и приятен за дишане. Никога не бях предполагал, че ще се приспособим толкова бързо към него — та той безкрайно се различаваше от земния.

ВН1А седеше послушно зад нас. Намигнах му и се усмихнах. В книгите, които съм чел от миналото, се споменаваха за кучета, които тогава хората водели със себе си като верни приятели. А ето днес ние разполагаме с роботи. И те така добре си вършат работата, че за един робот всичките кучета на предишното столетие не могат стигна.

— Малко смешно сравнение — изломоти ВН1А.

— Моля? — рекох и тутакси се смутих: — Забравих за способността ти да четеш мисли, отнасящи се за тебе.

Той постави внимателно желязната си длан върху рамото ми:

— Важното е, че Земята е нашата майка.

— Може би и жителите на Сатурн ще доведат със себе си роботи? — казах.

— Ако бях имал сърце и аз щях да се вълнувам като капитан Мартин — рече ВН1А. — Кога ще се научите да правите и чувстващи роботи?

— Много се раздрънкахте — скара се капитанът.

Колата правеше завой покрай група червени дървета. Няколко местни жители стояха на речния бряг и ни огледаха, когато минавахме. Аз им махнах с ръка, те ми отвърнаха приветливо. Зеленото слънце бързо се издигаше в небето. Скоро то се закри зад облак, а като се показа отново, приближавахме Западния космодрум. Отдалече се виждаха високите металически кули. От небето долитаха сигнали, които ВН1А улавяше с антените си. Той ги обработваше и ни предаваше само онези, които ни интересуваха. Между тях имаше и послания от Земята. Те молеха колкото е възможно в най-близко време да изпратим обширна и точна информация за пристигането на първия космически кораб от Сатурн на Червената планета.

Оставихме колата на паркинга, а ескалаторът ни пренесе през огромната зала от искрящо рубинено стъкло на площадката за посрещачи. Там се видяхме с Ян-отС.

— Помислих, че ще закъснеете — рече той, — и тъкмо взех да се безпокоя.

— Щом като ВН1А е с нас — засмя се капитан Мартин.

Ето че над нас в небето най-сетне се появи малка зелена светлина колкото звезда. Радиосигнали ни заглушаваха отвсякъде.

— Идат — извика някой.

След няколко минути зелената светлина се превърна в зелено кълбо, а след още няколко минути различихме огромния въртящ се диск около кълбото.

— Всичко е построено по подобие на родната им планета — рекох аз. — Не са забравили и пръстена.

Корабът се спусна плавно към железобетонната площадка, повися няколко мига над пистата, после проточи три чифта нозе и легна върху тях. Когато апаратите престанаха да работят и дискът спря да се върти, настана необичайна тишина.

— Кога ще се покажат? — нетърпеливо рече капитан Мартин и припали лула.

Дори димът от нея тук изглеждаше червен. „Макар да си е сив както на Земята“ — казах аз веднъж. „Сега изглежда такъв от отраженията — забеляза капитан Мартин. — Защото атмосферата тук пропуска най-лесно червените лъчи от слънчевата светлина.“

Единият от люковете, приличен на огромно око на октопод, се отвори. И оттам се показва тромавата глава на... робот. Досуц като нашия ВН1А.

— Ха! — възкликна ВН1А.

Роботът слезе по стълбичката, почака другаря си и заедно се отправиха срещу нас. Ние загубихме малко от въодушевлението си — няма това са истинските жители на Сатурн?

Само ВН1А се развика и замахна с металическите си ръце:

— Ур-р-р-аааа!

Посрещачите извърнаха пурпурните си очи към нас.

— Какво ти стана? — попита капитан Мартин.

— Та това са мои братя — отвърна му възторжен ВН1А. — Ето, аз усещам присъствието им и то породя у мене чувства. Чувства, каквито вие не можете да ми създадете. Но защо трябваше да идвам чак до Червената планета!

И той пръв от всички се запъти към себеподобните си. Вместо думи из атмосферата отново запищяха сигнали. Те ни приличаха на възбудена радостна препирня, на възторжени възгласи и приветствия, макар ние да не разбирахме нищичко.

Ян-отС изказа своето приветствие към пратениците на Сатурн. Той говореше със същите сигнали като тях. Когато се върна, ни преведе:

— Тези, които ги изпращат не са били сигурни какво ще намерят тук, затова не са посмели да рискуват. След няколко дни те ще отлетят обратно и чак тогава ще посрещнем истинските сатурниани.

Пригответхем се за разотиване. Капитан Мартин ме прати да повикам нашия ВН1А. „Хай де — рекох му, — с капитана те чакаме“. „Ха-ха-ха! — разсмях се той. — Вече не сте ми нужни. Оставам при своите братя.“ „Искаш да провалиш експедицията ни?“ — ядосах се аз. „Казах ти, оставам при своите братя. И никак не ме интересува повече вашата експедиция, нито вие самите! Вървете по дяволите!“ — ВН1А ми обърна гръб и се отдалечи.

— Ще се справим и без него — изсумтя капитан Мартин, сядайки в автомобила.

По обратния път мълчахме. Чувствахме се самотни. За пръв път изпитвахме такава осезаема тъга по Земята. „Остава още малко“ — рече капитан Мартин.

Вечерта включихме всевизора и гледахме телевизионна програма от Земята...

На следната нощ чухме някой да отваря люка. Видяхме да влиза ВН1А. Той застана наред каютата, наведе глава и дълго време не пророни дума.

— Какво има? — попита накрая капитан Мартин.

— Нищо — отвърна с глух глас роботът. — Цяла вечер бях изпълнен с мисли за Земята. Сигурно пак сте гледали телевизия?

— Не виждам никаква връзка с вчерашното ти решение — настоя капитан Мартин.

— Но нейните сигнали ще ме следват навсякъде — глухо и безпомощно пророни ВН1А. — И винаги!

Капитанът скри усмивката си. Той не обичаше мекушавите истории, па дори и когато в тях е забъркан един робот, целият от желязо. Надяна оранжевата си копринена риза и излезе навън. Задимил с лула, дълго се взира в нощното небе, по което трепкаха зелени звезди. Една от тях беше Земята и той знаеше коя точно. Безпогрешно знаехме това и ние.

[1] ВН1А да се чете „бе хаш едно а“ ↑

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 16/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.